

svět katolickýma očima MONITOR

publicistický čtrnáctideník

ročník XXII., číslo 24

21. 12. 2025 / neprodejné

Z OBSAHU Kardinál Newman a jeho poselství pro dnešek
Mariologie: O Neposkvrněném Početí
Lev XIII. o obnově křesťanské filozofie

05

08

13

Foto: Jiří Štáčka / Člověk a Věra

Inspirativní čtvernožec

Nejsem si úplně jist, zda to přímo souvisí s mou ženou, ale fakt je, že od doby, kdy jsme se vzali, se čas od času v našem bytě záhadně objeví nové dítě. Během let tato nenápadná invaze malých lidí dorostla do značných rozměrů, že jsem si jich chtěl nechtě všiml i bystrý já.

A tak si spolu s Karlem Čapkem pokládám zásadní otázku: „K čemu slouží takový kojenec?“ Čapek se však v povídce *Případ s dítětem* žádné smysluplné odpovědi nedobírá, a protože jsem v knihovně našel Bibli, pátrám i tam. Není to úplně špatné čtení, jen občas pobrat, co tím chtěl autor říci: „Jestliže znovu nebudete jako děti, jistě nevejdete do království“ (Mt 18,3).

Když už nám Bůh doma nadělil tolik studijního materiálu, chopil jsem se příležitosti a začal ty malé lidi zkoumat. Pokusných exemplářů je u nás dost, od prťavých němých tváří až po dospívající silné jedince. Co přesně na tomto stadiu člověka Bohu Otci tak imponuje, že tyto

nedospělé tvory dává za příklad mně, vzrálému a divokými větry jabloneckých zim ošlehanému muži?

Následováníhodný je každý dětský věk, leč naprosto nejinspirativnější jsou však ti nejkratší z našich domácích pidilidí. Houby to umí, sotva to leze po čtyřech, ale neuvěřitelně vytrvale si to vyhledává můj pohled. Když si toho všimnu a pozorně se kouknu do těch nejčistších očí, jaké existují, s úžasem hledím nekonečně krásným oknem přímo do nebe. Do vytouženého nebeského království. V tom pohledu prťavého človíčka totiž není ani kousek já! Je tam jen bezmezná radost, že jsi tu ty, táto! A v tu chvíli si i nejdrsnější otec nemůže pomoci a bere to mrně do náruče, protože jeho radost z blízkosti otce je totálně odzbrojující. A pak se často přistihnu, jak podobný slaboduchému jedinci na to malé stvoření šišlám a ňuňám jen proto, aby se to na mě znovu usmálo, abychom znovu zažili radost z toho, že se máme a je nám spolu dobře.

Výsledkem mého výzkumu se tak stává překvapující zjištění, že zřejmě po tomtéž touží i Otec nebeský. Mnohokrát za den mě láskyplně bere do své všemocné náruče, abych se usmál, odvrátil pohled od svého já a všech svých životních pohrom i nedokončených úkolů, přestal fňukat nad tíhou osudu a očima svého srdce na Něho bez přestání hleděl s radostí, že se máme a je nám spolu dobře.

A protože často spolu s našimi dětmi vyrosteme a ztratíme z očí směr cesty do Království, posílá nám o Vánocích do chlívků našich dnů dobrý Otec Dítě své. Malé Dítě, jehož pohled postrádá jakékoliv já. A ne jen pohled, i celý jeho život postrádá sebemenší já. Jeho smrt a především jeho zmrtvýchvstání jsou tak pro nás nejen oknem, ale přímo dokořán otevřenou branou do nebeského království.

MgA. Štěpán Pospíšil
šéfredaktor časopisu pro ministranty
Tarsicius

Nóta Dikasteria pro nauku víry o monogamii

Dikasterium pro nauku víry vydalo věroučnou nótu nadepsanou *Una caro* (Jedno tělo). Chvála monogamie věnovanou hodnotě manželství jako „výlučného svazku a vzájemné sounáležitosti“, svazku, který je všezahrnující a který v úplném darování sebe druhému respektuje jeho důstojnost. V individualistické a konzumní době je třeba vychovávat mladé lidi k lásce jako k odpovědnosti a důvěře v druhého.

„Nerozlučná jednota“ – tak definuje manželství věroučná nota Dikasteria pro nauku víry, tedy jako svazek, který je výlučný a zakládá vzájemnou sounáležitost. Nikoli náhodou byl dokument – schválený Lvem XIV. dne 21. listopadu, v den liturgické památky Obětování Panny Marie, a představený novinářům dnes, 25. listopadu – nazván *Una caro* (Jedno tělo). Chvála monogamie. Nota nabízí rozsáhlý exkurz na téma monogamie, počínaje Genesis přes církevní otce a hlavní výroky magisteria až po filozofy a básníky 20. století.

Důvody vydání dokumentu

K vydání dokumentu vedly tři důvody: v první řadě – píše v úvodu kardinál prefekt Víctor Manuel Fernández – současný kontext technologického rozvoje, který může člověka svádět, aby se považoval za „bytost bez hranic“, a tedy vzdálenou představě výlučné lásky vyhrazené pouze jedné osobě. Dalším impulsem k sepsání dokumentu byly diskuse s africkými biskupy na téma polygamie. A konečně dokument reaguje také na rostoucí fenomén „polyamorie“, tedy veřejné formy nemonogamního soužití v západním světě.

Reflexe nad křesťanským manželstvím

Dokument Dikasteria pro nauku víry chce zdůraznit krásu manželské jednoty, která „s pomocí milosti“ je také obrazem spojení mezi Kristem a církví. Kardinál Fernández zdůrazňuje, že nota není určena pouze biskupům, ale má být nápomocná také mladým lidem, snoubencům a manželům, aby pochopili bohatství křesťanského manželství, a má je vést k hlubší reflexi.

Text, rozdělený do sedmi kapitol a závěru, zdůrazňuje, že monogamie není omezením, ale možností lásky, která se otevírá věčnosti. Rozhodující jsou dva prvky: vzájemná sounáležitost a manželská láska. První z nich, založená na svobodném souhlasu obou manželů, je odrazem trojjediného společenství a stává se „silnou motivací pro stabilitu svazku“. Jde o „příslušnost srdce, do níž vidí jen Bůh“ a kam může vstoupit jen On, „aniž by narušil svobodu a identitu člověka“.

Takto chápáná „vzájemná sounáležitost, která je vlastní výlučné vzájemné lásce, vyžaduje jemnou péči, posvátnou bázeň před znesvěcením svobody druhého, který má stejnou důstojnost, a tedy i stejná práva“. Protože ten, kdo miluje, ví, že „druhý nemůže být prostředkem k vyřešení vlastní neuspokojenosti“ a ví, že prázdnota nesmí být nikdy naplněna „ovládáním druhého“. V této souvislosti nota vyjadřuje politování nad mnoha formami „nezdravé touhy, které vyústí do různých projevů explicitního nebo subtilního násilí, útlaču, psychického nátlaku, kontroly a nakonec i utiskování“. Jak se v dokumentu podotýká, v těchto případech jde o nedostatek úcty a respektu k důstojnosti druhého člověka.

Manželství není vlastnictví

Naopak zdravé „my dva“ znamená „vzájemnost dvojí svobody, která nikdy není porušována, ale vzájemně se vybírá, a přitom vždy zachovává hranice, které nelze překročit“. K tomu dochází, když se člověk ve vztahu neztrácí, nýbrž žije zdravou láskou, „která nikdy nemá v úmyslu druhého pohltit“. V této souvislosti nota zdůrazňuje, že pár může „pochopit a přijmout“ chvíli reflexe nebo prostor pro samotu či autonomii, o který

požádá jeden z manželů, protože manželství není vlastnictví, není nárokem na absolutní klid ani úplným osvobozením od – Bůh totiž může zaplnit prázdnotu, kterou člověk pocituje –, ale důvěrou a schopností čelit novým výzvám. Zároveň dokument manžele povzbuzuje, aby se navzájem neodmítali, protože příliš časté oddálení může vést k zániku svazku.

Modlitba, cenný prostředek k růstu v lásce

Vzájemná sounáležitost se projevuje také ve vzájemné pomoci mezi manželi, aby dozráli jako lidé. V tomto smyslu je modlitba „cenným prostředkem“, kterým se pár může posvěcovat a růst v lásce. Tak se uskutečňuje manželská láska, „sjednocující síla“, „božský dar“, o který prosíme v modlitbě, jenž je živěn svátostným životem a který se právě v manželství stává „největším přátelstvím“ mezi dvěma blízkými srdci.

Díky proměňující síle lásky bude také možné chápat sexualitu „tělem i duší“, nikoli tedy jako náhlý impuls nebo odreagování, ale jako „nádherný dar od Boha“, který směřuje k darování sebe sama a k dobru druhého, přijatému v celistvosti jeho osoby. Manželská láska se projevuje také v plodnosti, „jakkoli to neznamena, že by měla být výslovným cílem každého sexuálního aktu“. Naopak, manželství si zachovává svůj podstatný charakter, i když je bezdětné.

Sociální síť a naléhavá potřeba nové pedagogiky

Dokument si dále klade otázku, jak kontextu postmoderního konzumis-

dokončení na str. 6

Snímek *Sacré Coeur* filmovým hitem ve Francii

Více než 400 tisíc diváků za několik prvních týdnů a rekordní fronty před kiny – a zároveň rušení projekcí a zákaz plakátů v metru.

Film *Sacré Coeur* o zjeveních Nejsvětějšího Srdce Ježíšova se stal ve Francii kulturním fenoménem a výrazným hlasem ve sporu o sekularismus státu, informuje *Catholic Weekly*. Film uváděný od 1. října pod podtitulem „*Jeho panování nebude mít konce*“ vypráví o zjeveních Ježíše sv. Markétě Marii Alacoque v Paray-le-Monial v letech 1673–1675. Snímek – spojující historické rekonstrukce, svědectví a komentáře odborníků – vznikl u příležitosti 350. výročí těchto zjevení.

„Fronty, jaké jsme léta neviděli“

Tak popisují francouzská média zájem o film. Neznamená to však, že by se líbil všem. V Marseille byla zrušena projekce v městském kině La Buzine kvůli „porušení zásady laicity“. Podobně agentura *MediaTransports* odmítla umístit plakáty v metru a na nádražích s odůvodněním, že jsou „náboženské a proselytické“.

Tichá religiozita Francie

Pro mnoho pozorovatelů ukazuje úspěch *Sacré Coeur*, že se víra vrací do francouzské veřejné debaty. *Le Figaro* psal o „nenápadném, ale skutečném návratu náboženství do společnosti“. Také *La Croix* si všímá „bezprecedentní obliby na poměry dokumentárního filmu“ a zdůrazňuje, že publikum je „rozmanitější, než by naznačovaly kontroverze“. Jeden z diváků, citovaný *Le Figaro*, řekl, že film „jde daleko za rámec běžného dokumentu – je to skutečná vnitřní cesta, setkání s živou láskou Ježíšova Srdce“.

Kritika ze strany jezuitů

Nechybí však ani kritické hlasy z katolického prostředí. Filmu se vyčítá, že opomíjí skutečnost, že zpovědník sv. Markéty Marie – Claude de La Colombière – byl jezuita. Právě tento řád přitom významně přispěl k rozšíření úcty k Božskému Srdci. Papež František zasvětil Nejsvětějšímu Srdci svou poslední encykliku *Dilexisti Nos*

(2024) a modlitební hnutí inspirované jezuitskou spiritualitou dnes zahrnuje 22 milionů lidí v 92 zemích.

Pravda o Bohu

Zcela jinak se na film dívá kněz Pascal Ide, lékař a teolog z pařížské arcidiecéze. V *La Croix* napsal, že *Sacré Coeur* „opravňuje, otevírá a odpolitizovává ústřední pravdu křesťanství: že Bůh se stal Srdcem“. „Nejvíce mě zasáhla osoba Ježíše a jeho silná touha dosáhnout každého člověka osobně, vstoupit do hlubokého vztahu od srdce k srdci,“ dodal pro *OSV News*.

Fenomén přesahující hranice církve

Dnes je *Sacré Coeur* označován za „přístupný katechismus“ s misijním rozměrem. Mnoho biskupů ho doporučuje na stránkách svých diecézí a zájem stále roste.

Pro tvůrce – Stevena Gunnella, který konvertoval ke katolicismu, a jeho manželku Sabrinu – měl být film svědectvím víry. Nikdo ale nečekal, že se stane jedním z nejdiskutovanějších děl roku a přinutí Francii znovu se zamyslet nad otázkou místa náboženství ve veřejném životě.

Radio Vatican

Drazí čtenáři,

toto vydání *RC Monitoru* je pro letošní rok poslední. První číslo ročníku 2026 očekávejte s datem vydání 18. 1. 2026, kde naleznete potvrzení Vašich darů zaslaných v roce 2025.

Za Vaši přízeň, podporu, modlitby a čtenářskou důvěru Vám ze srdce děkujeme!

redakce *RC Monitoru*

SLOVO KNĚZE

Není to tak dávno, co jsem slyšel stížnost jednoho známého, že doba, ve které nyní žijeme, je příliš hlučná a že ho již obtěžují hlasy znějící ze všech stran. Myslím, že není špatné se nad tímto jevem zamyslet, zvláště v právě doznívající době adventní. Jistě je nám všem známa ona poučka a rada, že advent má být dobou ztišení, abychom nepřeslechli hlas volajícího na poušti: „Připravte cestu Pánu!“ Ale je možné tento hlas vůbec dnes zaslechnout? Vždyť je tolik hlasů kolem, které se ho snaží přehlásit. Tyto hlasy vynikají značnou silou. A nejsou to jen ty, které do nás hustí různá rádia a televize, ať komerční či veřejnoprávní, ve kterých bez únavy a k únavě naší opakují se hlášení jakési neidentifikovatelné zelené příšery, která nás přesvědčuje o tom, že právě tuhle elektronickou vymoženost potřebujeme, protože bez toho či onoho by nebyly ty pravé Vánoce.

Jsou ale možná i horší „příšery“, mající zcela lidskou podobu, které nás v různých diskusích přesvědčují, že ony mají pravdu pravdoucí, neb jsou nositeli těch správných hodnot, které jsou však posluchačům a divákům nadále utajeny, neb pro samé osočování a nálepkování všelikými negativními tituly není prostoru a času je jasně vyjavit. Ale asi to k dnešní poněkud vyprázdněné době patří. Neříká se snad; čím prázdnější sud, tím více duní? Nechme tedy sudy dunět a soustředme se na hlas, který jediný má váhu: „Připravte cestu Pánu!“ a zařídme se podle něj. Pak se nám totiž nestane, že přeslechneme hlas: „Zvěstuji vám radost velikou: v městě Betlémě se vám dnes narodil Spasitel!“

Požehnané Vánoce vám všem.

Evermod Jan Sládek

P. Mgr. Evermod Jan Sládek, OPraem.
administrátor farnosti Zruč nad Sázavou

VEZMI DÍTĚ I JEHO MATKU A UTEČ DO EGYPTA

28. prosinec 2025 – Svátek Svaté rodiny Ježíše, Marie a Josefa – Mt 12,13–15.19–23

Hilarius

Tedy k zemi plné model. Kristus totiž po pronásledování ze strany Židů opouští Judsko a přichází k pohanům, oddaným těm nejprázdnějším náboženstvím, aby je uctívali.

Jan Zlatoústý

Všimni si, že hned po jeho narození se tyran rozzuřil a matka s dítětem uprchla do cizí země – abys nebyl zneklidněn, když začneš sloužit nějaké duchovní věci a bude se zdát, že tě postihují soužení. Měj na paměti, že všechno máš snášet statečně, když máš před sebou takový příklad.

Opustil zemi svého původu, a proto byla tato věc na čas zapomenuta. Neboť každý úder pronásledovatele dopadl na Betlém a jeho okolí. Josef tedy přišel do Nazareta, aby unikl nebezpečí a zároveň se vrátil do vlasti; proto následuje: „Šel tedy a usadil se v městě, které se jmenuje Nazaret.“

Béda

Rodiče přenesli Pána do Egypta. To znamená, že vyvolení musí kvůli nestoudnosti zlých velmi často utíkat ze svých domovů, a někdy být dokonce odsouzeni do vyhnanství. Ten, který měl svým učedníkům přikázat: „Když vás budou pronásledovat v jednom městě, utečte do druhého“ (Mt 10,23), jako první učinil to, co přikázal, když prchal před člověkem do země, o níž hvězda z nebe krátce předtím ukázala, že se mu tam má vzdávat klanění.

Herodes krátce nato, co kvůli Pánu povraždil děti, zemřel. A Josef přivedl Pána spolu s jeho matkou zpět do izraelské země – což znamená, že všechna pronásledování, která měla proti Církvi propuknout, měla být pomstěna smrtí pronásledovatelů; Církvi se měl navrátit pokoj a svatí, kteří se skrývali, se měli

Lucas Cranach starší: Odpočinek během útěku do Egypta (1504)

vrátit na svá místa. Nebo Kristův návrat do izraelské země po Herodově smrti ohlašuje, že na kázání Henocha a Eliáše Židé přijmou pravou víru, až plamen jejich nynější závisti ulehne k odpočinku.

Remigius

Pánův odchod do Egypta předpověděl Izajáš: „Hle, Pán jede na lehkém oblaku a přichází do Egypta a egyptské modly se před ním zachvějí“ (srov. Iz 19,1). Tento evangelista však měl ve zvyku všechna svá slova potvrzovat, neboť psal Židům; a proto dodává: „aby se splnilo, co řekl Pán ústy proroka: Z Egypta jsem povolal svého syna.“

Ukazuje tedy, v čem je Jan větší než proroci: má blízkost ke Kristu. Proto říká: „Posílám svého posla před tvou tvář,“ tedy blízko tebe. Neboť jako jsou ti, kdo krácejí blízko královského vozu, slavnější než ostatní, tak je i Jan svou blízkostí ke Kristu.

Eusebios

Za svatokrádež, kterou Herodes spáchal

na Spasiteli, a za zločin, jímž pokračoval na jeho vrstevnících, ho Boží odplata dohnala k smrti. Jeho tělo napadly rozličné choroby, jak uvádí Josefus (Flavius), takže věštcí říkali, že tyto rány nepocházejí z tělesné nemoci, ale z Božího trestu. On však, už zcela zachvácen zuřivostí, dal se zvat k sobě šlechtice a přední muže z celé Judeje a zavít je do žaláře, aby je všechny usmrtili, jen co vydechne naposled – aby tak celá Judea oplakávala jeho skon, třebaže proti své vůli. A krátce předtím, než naposled vydechl, dal popravit svého syna Antipatra, poté co už dříve zahubil další dva syny, Alexandra a Aristobula. Takový byl tedy Herodův konec – trest přiměřený zločinu, který vykonal na dětech v Betlémě, i úkladům proti Spasiteli. Evangelista jej připomíná, když uvádí: „Po Herodově smrti“ (Mt 2,19).

přeloženo, zpracováno a redakčně upraveno podle www.catenaaurea.sk

KARDINÁL NEWMAN¹ A JEHO POSELSTVÍ PRO DNEŠEK

Bůh mě zná jménem IV.

Ježíš měl i jiné přátele, kteří mu byli vždy připraveni sloužit – svaté anděly.

Hlas archanděla oznámil prorokům, že věčný Bůh sestoupí do lůna Panny. Andělé zpívali při jeho narození a klaněli se mu u jeslí. Anděl provázel Svatou rodinu do Egypta i zpět. Andělé mu sloužili po pokušení na poušti a konali jeho vůli, kdykoli si to přál – a přece nadešel okamžik, kdy je propustil, tak jako se rozloučil se svou Matkou. Jen jeden anděl mu přispěl na pomoc v Getsemanské zahradě, když zakoušel smrtelnou úzkost. Při umučení byl však sám.

Sám to také předem naznačil, když jej chtěli zadržet, a řekl, že by Otec mohl na jeho prosbu poslat zástupy andělů – ale on o to nepožádal. Pán andělů se dobrovolně zřekl jejich služby, aby naplnil míru svého utrpení. V den Nanebevstoupení

se církev modlí ke Králi slávy a Pánu andělů, aby nás nezanechal jako sirotky. Když se Ježíš odloučil od své Matky, vyvolil si dvanáct jiných přátel z lidí – apoštoly. Soustředil na ně svou lásku, nazval je přáteli, nikoli služebníky, a učinil je svými důvěrníky. Sdílel s nimi svá tajemství a byl k nim štědrý a velkodušný jako otec k dětem, které chce zvlášť obdarovat. Skrze své zjevení je učinil bohatšími a šťastnějšími než krále, mudrce i proroky Starého zákona. Nazýval je svými milými syny a svěřil jim poklady svého království.

Jeho srdce se radovalo, když je mohl chválit za věrnost v protivenstvích – a jako odměnu jim slíbil, že usednou na dvanáct trůnů a budou soudit dvanáct pokolení Izraele, tedy celý svět.

Když cítil, že se přibližuje jeho hodi-na, těšil se jejich oddanou láskou. Při posledních večerích je shromáždil kolem sebe, jako by u nich hledal oporu: „Toužebně jsem si přál jít s vámi tohoto beránka dříve, než budu trpět.“ Bylo mezi nimi hluboké společenství a pravá láska. Ale jeho božská vůle rozhodla, že i oni ho opustí, aby ve svém utrpení zůstal zcela sám.

Jeden ho zradil, druhý zapřel, ostatní se rozprchli a nechali ho v rukou jeho nepřátel. A dokonce ani po zmrtvýchvstání mu zpočátku nechtěli uvěřit. Tak vstoupil do lisu sám.

Ač byl všemohoucí a nejsvětější, ač jeho duše byla neustále naplněna patřením na Boha, chtěl zakusit, co znamená osamělost – ztrátu lásky přátel, odloučení od Matky i zdánlivou nepřítomnost samotného Otce. To byly poslední a nejhlubší muka, ve kterých vydal svou duši. Za svého pozemského života nacházel útočiště před lidskou zlobou u Boha. K Němu volal ve své bídě, v modlitbě

čerpal sílu, když jej drtila nevděčnost lidí. V noci se uchýloval do samoty a rozmlouval s Otcem. Říkal: „Otec miluje Syna a ukazuje mu vše, co činí.“ Děkoval mu, že skryl svá tajemství před moudrými tohoto světa a zjevil je maličkým.

A přece – i této útěchy se zřekl. Ne částečně, ale zcela. Když začalo jeho utrpení, pravil: „Smutná je má duše až k smrti.“ A když bylo dovršeno: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ Tak se opravdu zbavil všeho: Matky, přátel, Otce, šatu, zdraví, krve – a nakonec i života. Bože a Spasiteli můj, který ses zřekl světla a útěchy, kterého duše usedla v temnotách a stínu smrti, jehož srdce stravovala žízeň po lásce – a to všechno pro lidi, neodnímej mi světlo své tváře, abych jeho ztrátou nevyschl a ve své slabosti nezahynul. Kdo jiný by mohl zadržet západ slunce mé duše než Ty?

Závěr (seriálu) – modlitby kardinála JHN

Denní modlitba za světlo víry:

Velký Bože, vyznávám, že jedině Ty můžeš osvětlit temnoty mého života.

Ty jediný to můžeš – a já po tom vroucně toužím.

Toužím, aby mé temno bylo rozptýleno Tvým světlem.

Nevím, zda je to i Tvá vůle, ale vím, že Tobě je to možné,

a že touha po Tvém světle je sama darem, který ve mně působíš.

Proto se odvažuji prosit – neboť tys mi nezakázal modlit se za naplnění mých vnitřních potřeb.

Slibuji, že s Tvou milostí přijmu celým srdcem to, co poznám jako pravdu, až mi bude dáno k ní dospět.

S Tvou pomocí se budu pečlivě chránit každého sebeklamu,

¹ John Henry Newman (1801–1890) vyrůstal v anglikánské rodině a stal se uznávaným oxfordským kazatelem a vůdčí osobností Oxfordského hnutí, které usilovalo o návrat k pramenům víry prvotní církve. Studium církevních Otců jej postupně přivedlo k přesvědčení, že plnost pravdy je v katolické církvi. Byl mužem hluboké modlitby a oddaným ctitelem Panny Marie. Jeho heslo *Cor ad cor loquitur* („Srdce promlouvá k srdci“) vystihovalo jeho duchovní život – důvěru, pokoru a odevzdanost Bohu. Jako kardinál (od roku 1879) se zařadil mezi nejvýznamnější teology své doby a jeho myšlenky předznamenaly důrazy druhého vatikánského koncilu. Zemřel v Birminghamu roku 1890. Byl blahověstěn papežem Benediktem XVI. v roce 2010 a svatořečen papežem Františkem 13. října 2019. Jeho památka se slaví 9. října, v den jeho přijetí do katolické církve. Bude prohlášen za učitele církve. Rozhodl o tom papež Lev XIV. v létě roku 2025. Rozhodli jsme se, že vás, milí čtenáři, nějaký čas budeme zaměstnávat jeho myšlenkami a náměty k rozjímání.

který by mne mohl svést, abych následoval spíše své přirozené touhy než hlas rozumu a světlo Tvé milosti.

Modlitba za dobrou smrt:

*Pane a Spasiteli můj,
posilni mne v poslední těžké chvíli
mocí svých svátostí
a dechem své útěchy.
Kéž se dočkám,
aby nade mnou byla pronesena slova*

*rozhršení,
kéž v posledním svatém přijímání přijmu pokrm Tvého Těla
a očistnou koupel Tvé Krve.
Kéž mne svatý olej pomazání označí
jako Tvého,
a dokonalá lítost z lásky smyje ze mne
každou poskvrnu hříchu
i následky, které po nich zůstaly.
Kéž se ke mně s mateřskou něhou skloní Tvá přesvatá Matka Maria,*

*můj anděl strážný kéž mi šeptá slova
pokoje,
a Tvoji svatí kéž mi s úsměvem přijdou
naproti.
S nimi a skrze ně prosím o dar
vytrvání,
abych zemřel tak, jak si přeji žít – ve
Tvé víře, ve Tvé církvi,
v Tvé službě a v Tvé lásce.*

librinostri.catholica.cz

dokončení ze str. 2

mu a individualismu zachovat možnost věrné lásky? Odpověď, jak se konstatuje v nótě, lze najít ve výchově. Svět sociálních sítí, kde mizí stud a v němž se rozmáhá sexuální násilí, si žádá novou pedagogiku. Generace dnešních mladí lidí je třeba připravit, „aby přijaly milostnou zkušenost jako antropologické tajemství“, a to tím, že lásku nebudeme prezentovat jako pouhý pud, ale jako výzvu k od-

povědnosti a „schopnost naděje celého člověka“.

Text upozorňuje také na sociální rozměr manželského svazku, který se angažuje v hledání společného dobra a není netečný k sociálně slabým a chudým lidem.

Manželská láska jako příslib nekonečna

Na závěr nóta zdůrazňuje, že „každé autentické manželství je jednotou slože-

nou ze dvou jednotlivců, která vyžaduje tak intimní a všezahrnující vztah, že jej nelze sdílet s nikým jiným“. Mezi dvěma základními vlastnostmi manželského svazku – jednotou a nerozlučitelností – je tedy první z nich základem druhého. Pouze tak bude manželská láska dynamickou realitou, která je povolána k neustálému růstu a rozvoji v čase, v „příslibu věčnosti“.

Vatican News

Nepokradeš – 7. přikázání Formační rekolekce Školy modlitby 9. – 11. 1. 2026

Co všechno zahrnuje přikázání nepokradeš, pokud ho budeme vnímat očima Ježíše? Nad tím se zamysleme. Kromě promluv na téma 7. přikázání desatera zažijeme společné bohoslužby, ponoříme se do adorace NSO, růžence a Písma, účastníme se modlitby breviáře a korunky Božího milosrdenství, zpytování svědomí, ale také strávíme příjemné chvíle při přípravě pokrmů, stolování a večerním posezení. Je možné přespát nebo dojíždět. Je možné se účastnit celého programu nebo jen jeho části. Příspěvek pro přespávající je 2000 Kč/rekolekci a pro dojíždějící 1000 Kč/rekolekce.

mounthosin.cz/akce

mh MOUNT HOŠÍN

**HOSÍNSKÁ ŠKOLA MODLITBY
ZNOVU ZAKUSIT MODLITBU
KAŽDÝ MĚSÍC JINAK**

Informace a přihlášky na **www.mounthosin.cz/akce**

DUCHOVNÍ OBNOVY VEDE
P. Tomas van Zavrel

PĚT ZPŮSOBŮ, JAK BÝT JAKO SVATÁ RODINA

O Vánocích i po nich žijme a milujme jako Ježíš, Marie a Josef.

Svátek Svaté rodiny, který loni připadl na 29. prosince, je krásný způsob, jak během vánočního oktávu vzdát čest lidské rodině, do níž patřil Ježíš. Svatá rodina Ježíše, Marie a sv. Josefa je příkladem pro všechny křesťanské rodiny, z nichž je každá po právu povolána ke svatosti.

Jak tedy dnes běžná rodina zrcadlí Svatou rodinu?

Níže uvádím pět způsobů, z nichž všechny vycházejí z knihy *The Prayer Book for Tired Parents: Practical Ways to Grow in Love of God and Get Your Family to Heaven* (Modlitební knížka pro unavené rodiče: praktické způsoby, jak růst v lásce k Bohu a vést svou rodinu do nebe), kterou jsme napsali s manželem.

1. Společně dodržujeme Boží zákony

Panna Maria a sv. Josef byli věrní Židé. Svatá evangelia nám říkají, že Josef byl „spravedlivý“ (Mt 1,19) a že Maria sama sebe nazvala „služebnicí Páně“. Svatá rodina dodržovala židovské zvyklosti, včetně toho, že chodili do jeruzalémského chrámu (L 2,41–52) a vychovávali Ježíše podle rabínského zákona. I nám je přikázáno řídit se Hospodinovým zákonem. Dodržujeme jako rodina desatero a zaměříme se na oblasti, o kterých víme, že se v nich naše rodina potřebuje zlepšit; zejména mějme Boha na prvním místě, ctěme Hospodinovo jméno, zachovávejme neděli jako den Páně, praktikujme poctivost a zdrženlivost a nedychtíme po majetku svého bližního.

Také sem patří dodržování církevních ustanovení, z nichž některá vycházejí z desatera, ale všechna pro katolíky představují v podstatě „holé minimum“: chodit v neděli a o svátcích na mši, postit se a odpírat si ve dvou stanovených dnech (postit se na Popeleční středu a Velký pátek a zdržovat se v pátek masa, zejména v postní době), jít nejméně jednou za rok ke zpovědi, jít alespoň jednou za rok ke svatému přijímání a přispívat

Lorenzo Costa: Svatá rodina (cca 1510)

k zajištění materiálních potřeb Církve (desátky). Snažme se podobně jako Svatá rodina dělat víc než holé minimum a dávat Bohu to nejlepší.

2. Společně praktikujeme ctnosti

O tom, že Svatá rodina žila ctnostně, není pochyb. Víme, že Ježíš a Maria byli bez hříchu, což představuje dva členy rodiny ze tří, a Josef je v Litanii k sv. Josefovi nazýván „Ochotným ochráncem... Čestným strážcem... spravedlivým... čistým... moudrým... statečným... poslušným... věrným“ a tak dále.

Zkoumejme ve svém vlastním životě, jak můžeme růst v ctnosti: jak se můžeme stát trpělivějšími, štedřejšími, vlídnějšími, poslušnějšími, pokornějšími, laskavějšími a moudřejšími? A jak můžeme témuž učit své děti? Když se budeme snažit žít ctnostně, jako žila Svatá rodina, zjistíme, že se jí víc podobá i naše vlastní rodina.

3. Služme jeden druhému a navzájem se chraňme

Maria a sv. Josef věrně plnili své povinnosti jako rodiče a my bychom měli jednat

stejně. Mělo by to být zřejmé, ale v dnešní době je nesmírně potřebné chránit svého manželského partnera a děti před nástrahami tohoto světa, zvláště před duchovním nebezpečím. Měli bychom svou rodinu střežit stejně naléhavě, jako Josef a Panna Maria chránili malého Ježíše před Herodovým pronásledováním.

4. Mějme Krista uprostřed

Svatá rodina byla svatá pro svůj vztah k Ježíši Kristu. A co my? Máme Krista ve středu své rodiny? Modlíme se spolu jako rodina? Orientujeme svůj život kolem Boha? Žijeme v každém okamžiku s láskou k Bohu a v jeho službách?

5. Vedme druhé k Ježíši

Naší hlavní povinností jako katolických manželů a rodičů je posvěcovat svého manželského partnera a své děti. Uvidíme, jak ve svém úsilí vychovat svou vlastní svatou rodinu inspirujeme a povzbuzujeme ostatní rodiny k témuž. Budme nablízku ostatním rodinám, které usilují o svatost, a budme jim světlem. Mluvme o tom, jak může každá rodina růst. Choďme společně na mši a těšme se ze společenství po jejím skončení. Slavme liturgické svátky. Pak budeme moci společně směřovat k nebi.

Debbie Cowdenová
National Catholic Register
přeložila Alena Švecová

Debbie Cowden
pracuje pro EWTN

MARIOLOGIE: O NEPOSKVRNĚNÉM POČETÍ

Pokračujeme v obdivném rozjímání nad výsadami naší nebeské Matky Panny Marie. Obrátíme dnes svou pozornost k samému počátku jejího objevení se v lidské rodině.

Pouze Adam a Eva byli – řekli bychom – přímo stvoření jako už dospělí lidé. Všichni další lidé přicházeli na svět v těle svých matek, i sám Boží Syn, byť počatý skrze Ducha svatého.

Jeho Matku Marii Pán Bůh předem vyvolil k tomu, aby v ní *byl připraven důstojný příbytek pro Božího Syna*, a bylo proto víc než přiměřené, aby se dokonalostí a krásou lišil od příbytků všech ostatních lidských tvorů. Tato skutečnost byla pocítována skrze takový ten *sensus fidei*, cit víry, všemi, kdo se k Matce Boží kdy utíkali nebo ji uctívali. Ona byla *stánek vyvolený!*

Proto papež bl. Pius IX. prohlásil 8. prosince roku 1854 v bule *Ineffabilis Deus* za přímo Bohem zjevené učení, v které mají všichni věřící pevně a stále věřit, toto: *Nejblahoslavenější Panna Maria byla v prvním okamžiku svého početí jedinečným darem milosti a přednostním právem všemohoucího Boha s ohledem na zásluhy Krista Ježíše, Vykupitele lidského pokolení, zachována čistou od každé poškrvny dědičného hříchu.*

Rozumí se tím početí pasivní, tedy okamžik, ve kterém byla Bohem stvořena Mariina duše a byla vlita tělesné materii, připravené jejími rodiči, tedy Jáchymem a Annou. (To se někdy zaměňuje za její pozdější aktivní početí Pána Ježíše. Ale tady jde o samotnou Pannu Marii.)

Pán Bůh tak udělal výjimku z obecně platného zákona, že v Adamovi *všichni zhřešili* a že dědičná vina je prostě něco, co se nedá obejít. S tímto problémem se potýkali i velcí teologové. Ovšem jelikož u Boha není čas, bylo možné obrátit věc tak, že Bůh už tehdy viděl tu všeobecnou dokonalou obět Božího Syna za celé lidstvo, a tak Panna Maria byla vlastně první vykoupenou, a to vykoupenou dokonale. Novou Ženou, novou Evou. Někdejší pramáti lidského rodu byla *stvořena bez dědičné viny* – ano, v ráji

Francisco de Zurbarán: Neposkrvněné Početí (cca 1630)

hřích nebyl, než se ho první lidé dopustili – Maria byla *počata* bez dědičné viny. Má to hlubokou logiku! *Co Eva hříchem ztratila*, Maria nám navrátila, stojí v mariánském hymnu.

Každé tvrzení učitelského úřadu Církve musí stát na shodném svědectví Písma svatého a tradice. Žádný papež ani žádný koncil si nikdy nic jen tak nevycucali z prstu. Nejinak tomu bylo při vyhlášení dogmatu o neposkrvněném Mariině početí. Základem je tzv. protoevangelium obsažené ve zprávě knihy Genesis. Bůh říká hadovi: *Nepřátelství ustanovuji mezi tebou a ženou, mezi potomstvem tvým a jejím. Ona ti rozdrtí hlavu, zatímco ty zasáhneš jeho patu.* Bylo proto logické, že anděl Gabriel pozdravil Marii těmi slovy *zdravas, milosti plná!* Být plný milosti znamená být dokonale ospravedlněn; nemít v sobě nic ze hříchu, ani dědičného, ani osobního. Plný milosti byl pouze Boží Syn, a právě Maria. Ta dokonalost milosti se má chápat nejen intenzivně,

ale i extenzivně, tzn. že Maria nejen nesla v sobě důstojnost, darovanou Bohem, ale ani se nikdy nedopustila být nejmenšího osobního hříchu.

A proto ji vítá i Alžběta, *naplněná Duchem svatým*, tj. v tu chvíli osvícená, slovy *Požehnaná jsi mezi ženami a požehnaný plod života tvého!*

Svatý Efrém Syrský praví: *Ty a tvá Matka jste jediní, kteří jste zcela krásní v každém ohledu; neboť na tobě, Pane, není žádné skvrny a není žádné skvrny na tvé Matce.* To napsal už ve 4. století!

Od 7. století se na řeckém Východě slavil svátek *Početí svaté Anny*, který se rozšířil přes jižní Itálii až do Irska a Anglie. Předmětem oslavy bylo zprvu aktivní početí sv. Anny, které nastalo podle nekanonického evangelia sv. Jakuba po její dlouhé bezdětnosti, později ta myšlenka pasivního početí Mariiina, ovšem s tím přetrvávajícím problémem „co s všeobecností dědičné viny“. Nevěděl si s tím rady ještě ani sv. Bernard!

Díky teologovi Duns Scotovi a fran-tiškánskému řádu se nakonec prosadil svátek Mariina Neposkvrněného Početí, a papež Sixtus IV. koncem 15. století jej dokonce obdařil odpustky a zakázal vzájemné censurování sporných stran, tedy že se o to neposkvrněné početí jeho zastánci a odpůrci „nemají hádat“. Sv. Pius V. odsoudil roku 1567 tvrzení vlámského teologa Baia, že *mimo Krista nebyl nikdo prostý dědičného hříchu, ani Panna Maria*.

Čas mnohé ukáže. Další papežové, např. Pavel V., Řehoř XV. nebo Alexandr VII. – to už jsme v 17. století – zastávali učení o Neposkvrněném Početí. A tak již jednou zmíněný bl. Pius IX.

roku 1854 po předchozím dotazu k veškerému katolickému episkopátu povýšil toto učení na dogma, tedy zjevený článek víry.

Ještě je potřeba říci, že osvobození od dědičné viny nemá nutně za následek osvobození od všech nedostatků, které přišly na svět jako následek hříchu. Řekli bychom, že v tomto stavu putování nemusí být nutně zcela čistý člověk pocitově pořád šťastný a blažený. My jsme a můžeme být šťastní, že z nás byla sejmuta ve křtu dědičná vina a že můžeme mít v sobě plnost milosti i tehdy, když nám znovu ve svátosti smíření byly odpuštěny hříchy. Neseme *následky* hříchu, a proto býváme někdy unaveni, bezrad-

ni, trpíme různými druhy bolesti, třeba i duchovní vyprahlostí. Ohledně tělesné smrti ještě budeme mluvit.

Ale věříme. Věříme, i když nevidíme nebo pocitově nezakoušíme. Tím větší ať je naše radost z Panny Marie, neposkvrněné Matky Boží i Matky naší!

P. Jan Gerndt

P. Mgr. Jan Gerndt
emeritní farář ŘKF Praha–Zbraslav

Mistr Třeboňského oltáře: Adorace Páně z Hluboké (cca 1380)

„V záplavě slov, hudby, malicherných zpráv vydávaných za životně důležité mnohdy člověk přeslechne Boží hlas. Proto je dobré alespoň občas zmlknout, ztišit se a zkusit naslouchat. Ujišťuji, že i ti, kdo Boha neznají, neprohloupí. Naučí se naslouchat svým nejbližším, zjistí, co je skutečně důležité. A možná i ocení tichou lásku těch, kdo jsou kolem nás a s námi.“

+ Dominik kardinál Duka
Radiožurnál, duben 2014

Milí, drazí a vážení čtenáři a podporovatelé RC Monitoru,

z celého srdce děkujeme za Vaši celoroční přízeň, za Vaši laskavou, věrnou a opravdu citelnou podporu. Váš zájem, vaše důvěra a věrnost jsou pro nás nesmírným povzbuzením.

Přejeme Vám požehnané a radostné Vánoce a hojnost milostí z Boží ruky v nadcházejícím roce. Ať nás všechny provází světlo Zázraku, který přinesl spásu, mír a pokoj srdce — nejen o Vánocích, ale i v tichých dnech všedního roku.

Tento pokoj Vám vyprošujeme a od srdce přejeme.

S vděčností za celou redakci RC Monitoru
Zdeňka Rybová

ŘÁD VNÁŠÍ DO CHAOSU SVĚTLO

Dne 3. ledna 2026 uplyne 100 let od narození otce Ladislava Kubíčka. Narodil se na východním konci tehdejší Československé republiky, v Rachově na Podkarpatské Rusi, vyrůstal v moravském Kunštátě, smrt našel na opačném konci země – v severočeských Třebenicích. V témže kraji a v téže Litoměřické diecézi působí také P. Alois Heger, děkan a farář od kostela Nanebevzetí Panny Marie v Chomutově. V následujícím rozhovoru nám přinesl pár vzpomínek na tohoto mimořádného člověka a kněze.

Narodil jste se a vyrůstal v Jevíčku. Jak se propojily osudy Vaší rodiny a otce Kubíčka?

Poznali jsme ho díky jevíčskému faráři otci Pavlu Kupkovi. Otec Ladislav byl jeho křestním kmotrem. Pavlův tatínek byl lékařem v nemocnici v Moravské Třebové a odtamtud se znal s otcem Ladislavem, který tam pracoval. Ten s Ladislavem seznámil maminku a potom i nás.

Už přes 20 let jste knězem v Litoměřické diecézi. Náhoda?

Jak Ladislav říká, náhody neexistují. Po smrti otce Pavla se Ladislav stal mým zpovědníkem a duchovním průvodcem. Když jsem potom potřeboval rozlousknout vlastní kněžské povolání, Ladislav řekl: „Pojď k nám, tady je kněží málo.“ Řekl jsem: „Jo, proč ne.“ Tak jsem tady a jsem tady rád.

Taky jste jezdil opravovat kostely do severních Čech, kde Ladislav Kubíček působil...

Opravovali jsme kostely v okolí Frýdlantu. Jezdili jsme s maminkou, sestrou, s bráchou. Sjížděly se tam party mladých z různých koutů republiky.

Čím dokázal mladé přitáhnout?

Bylo krásné být po jeho boku. Šel nám příkladem. Byl houževnatý, pracovitý, ale byl taky člověkem hlubokého řádu, který vykonával s radostí, protože řád vnáší do chaosu světlo. Stavěl lešení, vozil jídlo, převážel nás na mše sv. Provokoval nás k sebezpřekračování, ale i k důvěře a odvaze. Vzpomínám, že mě jednou poslal po trámu přes obvodovou zeď, abych mu donesl pilku a sekerku, držel jsem se rukama nohama. Spoustu lidí naučil, jak vyjít ze sebe, něco ze sebe vydat. Ale pořádku s otcovskou laskavostí.

Jaký nacházel smysl v opravách kostelů, zejména zpravidla prázdnou?

Kostel je stěžejní bod krajiny i obce. Věž kostela ukazuje vzhůru. Každému připomíná, kam má směřovat, že má pozvednout k nebi hlavu – a tím i svůj život. Kostel je místo zvláštním způsobem zasvěcené Bohu a on nepečoval jen o věc samu, ale o to, aby lidé mohli nacházet cestu k Pánu Bohu právě skrze toto zasvěcené místo.

Co se Vám vybaví jako první při vzpomínce na něj?

Nádherný pocit blízkosti člověka, který vás má rád a z kterého vyzařuje teplo pokoje. Dlouho po jeho smrti jsem někde četl definici světce a ta mi na něj sedla: v blízkosti světce člověk zakouší Boha. A tak to prostě bylo. Někdy jsem za ním přijížděl s řadou otázek, přišel jsem k němu do pokoje, chtěl jsem řešit – a nebylo co. Všechno bylo zodpovězeno. Nechápal jsem. Člověku bylo najednou v jeho blízkosti jasné, co má dělat, jak má žít. To nás k němu přitahovalo.

Převzal jste něco z jeho myšlenek a praxe do vlastní pastorace?

Na dopisních papírech měl v záhlaví vyražené heslo: „Radost mi působí konat tvou vůli, Bože, hluboko v nitru mém jsou zákony tvoje.“ A on tu vůli Boží nacházel úplně ve všem a podřídil tomu všechno. Třeba se postil každou středu a pátek, pak i pondělí a když mu někde něco nabízeli, on to laskavě a s úsměvem nepřijal. Okolí se to pak od něj taky naučilo. Zdůrazňoval, že jsme jenom služebníci. Bůh činí velké věci a zve nás, abychom mu pomohli. Práce měl nad hlavu, doprovázel nesmírné množství lidí. To vše ale vždycky završil před půl-

P. Alois Heger

nocí adorací v kapli. Každý den. A ráno před šestou už jste slyšeli holicí strojek. Ptal jsem se ho, jestli to tak dělal vždycky. Odpověděl: „Ne. To až tehdy, když jsem zjistil, že už mě to přesahuje, že jsou to záležitosti Boží.“ Jako bohoslovec jsem měl naivní dotaz: „Ladislave, přece nemůžu jako kněz klečet od rána do večera před svatostánkem.“ Otočil se na mě a říká: „To ani nemusíš, ale srdcem tam můžeš být stále.“

Byl ale taky lékař – porodník.

Otisklo se to nějak v jeho kněžství?

Povzbuzoval lidi, aby se nebáli mít děti. Jako lékař pro to dělal maximum. Chtěl, aby ženy byly rády maminkami. Aby měly rády děti a rády je přiváděly na svět. Řada žen tehdy byla vděčná, že našla lékaře, který je vnímavý, citlivý, jemný a přitom odborník. A k tomu je povzbuzoval duchovně: vysvětloval, že život je největší dar, jež máme od toho, který je pánem a dárce života. Při eucharistické modlitbě vždy kladl důraz na slovo „život“. Učil nás cíleně se modlit za zemřelé: „Život věčný dej jim, Pane, a světlo věčné

P. MUDr. Ladislav Kubiček při křtu P. Pavla Kupky

ať jim svítí...“ A dodával: „Jaképak „odpočinutí věčné“?! Kristus přišel, abychom měli život, a to život v plnosti!“

Účastníte se smírných poutí k jeho hrobu v Kunštátě. Jak to vzniklo?

Jezdí nás odtud z Chomutovska kolem devíti účastníků. Inicioval je jáhen Ladislav Kinc. Začalo to tím, že se 15. září

2004 měla konat pěší pouť k Panně Marii Bolestné do Sloupu. Ale Ladislav byl čtyři dny předtím zavražděn. Tak se z ní stala první smírná pouť za zavražděné kněze.

Jak prožíval Vánoce a konec roku?

To byla pro něj velká radost. Půlnoční mši sv. ale slavil též na Silvestra, jen při svíčkách. To jsem od něj přejal. Proměňování zpravidla vyšlo na půlnoc. Do nového roku vstupoval skrze eucharistii.

Povězte nám ještě krátce o Vašich půlnočních silvestrovských mších.

Vycházím z chomutovské farnosti na mariánské poutní místo na Květnově, deset kilometrů pěšky Krušnými horami. Jen jedenkrát jsem tam byl úplně sám, ale tak docela sám jsem tam určitě nebyl – mše svatě se účastní celé nebe.

Za rozhovor děkuje Jan Šindelka

Z knihy Marie Svatošové Až k prolití krve

Vánoce u PTP v padesátých letech

Ladislav byl povolán do Gajerových kasáren v Hradci Králové k výkonu základní vojenské služby. Sešel se tam s Václavem T., spolužákem z fakulty. Kdyby „nezlobil“, mohl se stát důstojníkem, ale skončil u PTP a nikdy to nedotáhl dál než na vojína. Podrobnosti může čtenář nalézt v Ladislavově knize *Vůle Boží – zbožná fráze?* Proto jen krátké doplnění vzpomínkou Václava T.: „Ti politicky spolehliví odjeli na Vánoce domů. Nám to dovoleno nebylo. S Ladislavem jsme po žebříku přelezli zídku vojenského objektu. Ulice tiché, liduprázdné. Blížila se půlnoc. Ladislav mne vyzval, ať se vrátím, abych to neodnesl, kdyby velitel vyhlásil poplach. Sám se rozhodl jít někam shánět lopatku na uhlí, protože na ubikaci chyběla. A jak předvídal, poplach s nočním pochodem přišel. Za absenci na něm Ladislav vyfasoval sedm dní ve vězení po službě. Tehdy zrovna v divadle pro veřejnost hráli herci ze Sovětského svazu hru *Jaro v Taškentu*. A poněvadž nebyl divácký zájem, došla nabídka jít se na hru podívat až k nám nespolehlivým. Ale ani u nás nebyl zájem. Došlo

tedy i na vězně: „Nemusíte do basy, když půjdete do divadla na *Jaro v Taškentu*.“ Ale vojín Kubiček dal přednost vězení a nabídku odmítl s tím, že ve vězení se topí, je tam dost světla a má rozečtenou knihu.“

Vánoce v roce 1970

Na Vánoce prožité v roce 1970 na benešovské faře nemůže zapomenout kněz benediktinského řádu P. Jan Josef K. Ještě jako bohoslovec sem přijel pomáhat při bohoslužbách. Na poslední chvíli před Štědrým dnem spolu s Ladislavem opravovali v sousední vesnici v kostele elektriku, stěhovali zповědnici, stavěli betlém a připevňovali stromky. Byli v plné práci, když do kostela vpadl mladík a ptal se, či je ten spartak před kostelem. „Toho pána támhle v těch modrákách,“ řekl Josef a ukázal na otce Ladislava. Mladík začal vysvětlovat, že v celé vesnici nejdou telefony a jeho manželka asi bude rodit. Nejblíže porodnice je v Děčíně, je potřeba ji tam odvést. Nikdo z vesnice prý není schopen ani ochoten. Za čtvrt hodiny už Ladislav mladé mamince uděloval rady: „Takhle si sedněte, takhle dýchejte. Vy se

asi divíte, že já, kněz, vám takhle radím. Kdysi jsem byl ale lékařem na porodnici.“ Paní se zklidnila. „A to děcko, co už máte doma, je pokřtěné?“ „Kdepak,“ zaznělo.

Josef s elektrikářem se raději nechali v Benešově na náměstí z auta vysadit. Zatímco rychle mizeli, zaslechli Ladislavovu poznámku: „Mohli jste jet se mnou, kdybych potřeboval pomoc.“ Bylo kolem půl čtvrté. Asi v půl šesté se Ladislav vrátil. „Jak jste dojeli?“ ptá se Josef. „Dobře! Když jsme ujeli asi půl cesty, bylo jasné, že děcko musí ven. Smetl jsem věci ze sedadla, sklopil ho – a za chvíli kluk řval. Zabalili jsme ho do plenek a pokračovali v cestě do Děčína. Vrátná v nemocnici přivolala sestry z porodnice, těm jsem matku i dítě předal a jel zpátky.“

Kdo byl někdy u porodu, dovede si představit, jak asi vypadal interiér auta, které pro tu chvíli posloužilo jako porodní sál – plodová voda, krev... Dvě Aničky, které zrovna vypomáhaly na faře, si s úklidem auta musely hodně pospíšet, protože Ladislava ještě ten večer čekala bohoslužba v Horní Bukovině, po ní v Dolních Habarticích a o půlnoci další v Benešově nad Ploučnicí.

NEJSOU KŘÍDLA JAKO KŘÍDLA...

Je teplé prosincové ráno, bezmračná obloha slibuje slunný den. Před odjezdem do práce otírám vydatnou rosu ze skel auta. Dávám se do přemítání.

Včera večer děti při modlitbě opět prosily o sních o Vánocích. Ten minulou zimu skoro vůbec nebyl, děti strávily s pekáčem leda půlden na dvou centimetrech mokré bílé nadílky padlé do blátivé trávy. V předchozích letech také žádná sláva. Zato v době covidu to bylo lepší – vlastně to byla jediná dobrá věc na té pandemicke totalitě, že nelétala letadla. Atmosféra se tehdy velmi rychle zotavila a počasí se začalo chovat zdravě, zima byla bílá. Taký se psalo, že podobný efekt vědci pozorovali už při mnohem menší letecké uzávěře v USA po 11. září 2001. A dnes opět a s narůstající hustotou proudové motorů bíčují křížem krážem hmotu vzduchu, v níž žijeme, pohybujeme se a jsme.

Vidíte, ten obraz se nabízí sám – srov. Sk 17,28: Naším neustálým pachtěním, kmitáním a (obrazným i doslovným) přelétáváním působíme utrpení Bohu, v němž žijeme a jenž si nepřeje nic, než abychom v něm spočinuli. Lidstvo si nemilosrdně řeže pod sebou větve, devastuje atmosféru, odpoutává se od Boha. Je to vlastně projev prahnutí po nebi, což je v zásadě v pořádku, protože taková touha je dána přirozeně každému (v různé míře uvědomění). Ale v této podobě je to prahnutí zmatené a pokřivené – místo abychom v tichu rozpoznávali, že ke skutečným nebesům smí zamířit pouze duch (a tělo si holt musí počkat až na vzkříšení), tak ve hřmotu motorů pracně a draze pozvedáme tuny a tuny letadel, zavazadel a těl k obloze, míněno k té slupce zeměkoule, abychom dřív, než dojde palivo, opět přistáli zpátky na zemi. A i když ti movitější z nás přistanou třeba na Azorech, Maledivách nebo Mauriciu, pořád to je jen pozemský ráj, jen obraz, pocit či náznak nebeského ráje, Edenů.

Samozřejmě nejde jen o letadla, sám se autem „nalétám“ tisíce kilometrů, abych si zajistil něco, co nemám doma – věc, výdělek, zážitek, setkání... Pokud

Foto: Jiří Štáška / Člověk a Vira

se to děje do míry potřebné k zajištění obživy, duchovnímu růstu, odpočinku a zdravému rozšiřování obzorů, OK, ale pokud je to nad míru, může v tom být určité pohrdání vezdejší domovem, do kterého mě Pán usadil.

Dřívější generace, které neměly tolik přemísťovadel jako my dnes a musely si vystačit s nohama svýma, případně koňskými, to měly v tomto ohledu jednodušší, byly omezenější a mohly si snáz uvědomit svou odkázanost na Boha. Oč výš vystoupala venkovská babička s růžencem v ruce sedící na zápraží svého vejminku, než zámožný páreček na palubě boeingu mířící přes špičky Kordiller kamsi k Havaji? Ne ne, tohle zní moc staromilsky, jako by si dnešní člověk nemohl připnout křídla modlitby. Samozřejmě může, jen je od jejich nasazení více rušen než dřív.

Asi tak, jako je letadly a vším tím technologickým lomozem rušena atmosféra od srážení vody. Prší málo, sněží málo, mnoho míst planety se potýká s katastrofálním suchem... a naše nynější zimy? Pod mazlavou slupkou bláta tvrdá hlína čekající na zimní spánek v peřině sněhu. Je to obraz našich vyprahlých srdcí. Všimněme si, co píše služebník Boží P. Dolindo Ruotolo: „Jediné Slovo může

obnovit naši duši, ale toto Slovo na nás spočine jako nebeská rosa jen tehdy, bude-li stoupat vzhůru naše modlitba, na způsob jemné páry, která vychází z naší pokorné a zkroušené bytosti, pozvedá se k nebi a tam se vysráží v blahodárny déšť! Bůh nás nepotřebuje, ale pokud si přeje, abychom se modlili, je to zase jen výraz nesmírného milosrdenství. Jenom skrze Něho a v Něm se naše modlitba stává bohatstvím. V jeho dobrotě se vysráží a On nám ji ve správnou chvíli pošle nazpět coby blahodárny déšť!“

Takže ta rosa na autě mi dává naději a inspiraci, abych si, až zase poletím po dálnici, kromě křídel, které mi na cestu do práce poskytuje můj čtyřkolý sluha, nezapomněl připnout křídla modlitby.

Vojtěch Macek

Ing. Vojtěch Macek
pracovník církevní správy

LEV XIII. O OBNOVĚ KŘESŤANSKÉ FILOZOFIE

Zvolení papeže Lva XIV. podnítilo oživení zájmu o učení jeho jmenovce papeže Lva XIII., jehož uvádí jako svůj vzor. Encykliky papeže Lva XIII. *Rerum novarum* a *Immortale Dei* významně ovlivnily moje vlastní myšlení, a o širším prozkoumání jeho učení jsem uvažoval dokonce ještě před zvolením našeho nynějšího Lva. Zdá se, že pro vydání série článků o nejdůležitějších encyklikách Lva XIII. teď nastal výborný okamžik.

Lev XIII. samozřejmě nejvíc proslul jako průkopník postojů později známých jako katolické sociální učení. Série začínající tímto článkem se sice nebude zabývat jen sociálními encyklikami, ale mým hlavním cílem je ukázat jednotu katolického sociálního učení, které se neomezuje jen na „ekonomické faktory“. Často si připomínáme Lvovo „ekonomické učení“ a ponecháváme stranou ostatní učení, které po druhém vatikánském koncilu pozbylo na popularitě, avšak poskytuje základ pro správné chápání „sociálního učení“ v užším smyslu – například učení o hierarchické struktuře rodiny, o pravém významu svobody a o náležitém vztahu mezi Církví a státem. Při čtení dalších textů kromě *Rerum Novarum* (nebo i jen při pozorném čtení této encykliky) si člověk rychle uvědomí blízký vztah mezi těmito různými sférami.

Papež Lev XIII. se narodil roku 1810, zvolen byl roku 1878 a zemřel v roce 1903. Veřejně známým myslitelem se stal, když mu bylo téměř sedmdesát, a poté napsal osmdesát osm encyklik. Budu vycházet z výboru jednatřiceti dopisů ve dvousvazkovém souboru *The Great Encyclicals of Pope Leo XIII* z nakladatelství Cluny Media – byť se nebudu řídit jeho chronologickým uspořádáním a v některých příkladech ani jeho dělením mezi Lvovy „sociální“ a „duchovní“ dopisy. (Například encyklika o manželství *Arcanum divinae* je umístěna do druhého svazku „duchovních dopisů“, přestože je zásadní pro Lvovo sociální učení.) Encykliky si lze přečíst samozřejmě také na vatikánských webových stránkách, ale já čtu raději tištěné texty.

Tato série bude spíš o spisech samotných než o jejich historickém kontextu, ale mohu doporučit nedávnou knihu

Philip de Laszló: Papež Lev XIII. (1900)

Russella Hittingera *On Dignity of Society*, která obsahuje několik velice užitečných esejí o kontextu a dějinném významu Lvova sociálního učení.

Místo abychom se hned vrhli na sociální učení, připadá mi vhodné začít přehled učení papeže Lva XIII. úvahami na vyšší úrovni, představenými v jeho třetí encyklice *Aeterni Patris*, o obnově křesťanské filozofie. Tato encyklika slavně vyzývala k oživení myšlenek sv. Tomáše Akvinského a v roce jejího vydání (1879) Lev také založil Papežskou univerzitu svatého Tomáše Akvinského, jejímž prvním rektorem se stal papežův bratr Giuseppe Pecci.

Zdá se, že nejméně od 18. století bylo katolické působení ve filozofii dosti problematické. Katoličtí filozofové brali my-

šlenky moderních filozofů jako Descartes, Kant a Hegel a snažili se je proměnit v katolickém duchu, ale nic soudržného ani pevného to nepřineslo a pro katolickou intelektuální kulturu a vzdělávání to mělo negativní důsledky. V tomto kontextu Lev vyzýval k návratu k velké scholastické tradici, zejména k učení „Andělského učitele“.

Zde je několik hlavních myšlenek z *Aeterni Patris*:

Milost a zjevení jsou stěžejní, ale světlo rozumu je dar od Boha, který bychom měli používat. Některé pravdy lze poznávat jen díky zjevení, zatímco jiné můžeme objevovat pouhým rozumem, jako například existenci Boha, jeho nekonečnou dokonalost, jeho dobrotu a spolehlivost. Tyto pravdy poznávané

díky filozofii připravují cestu víře. Rozum může nacházet důkazy o hodnověrnosti evangelia a božském ustanovení Církve. Filozofii lze sice zneužívat k útokům na církev, ale také věřícím umožňuje hájit víru zbraněmi jejich nepřátel.

Katolíci od samého začátku používali rozum jako oporu víry a filozofii (včetně poznatků pohanských myslitelů) jako pomoc pro teologii. Lev to ukazuje na přehledu raných dějin Církve, počínaje sv. Pavlem přes Justina Mučedníka a další prvotní apologety až po sv. Augustina. (Lev říká, že Augustin všechny ostatní církevní otce předčil, alespoň pokud jde o uplatňování filozofie ve službě teologii.) Scholastici, jejichž předními představiteli byli sv. Tomáš Akvinský a sv. Bonaventura, moudrost Otců později shromáždili a propojili a dál filozofii používali ve službách systematické teologie.

Filozofie je nezbytná pro rozvoj teologie jako vědy. Vědecká teologie s pomocí filozofie staví zjevené nauky do správného pořadí, osvětluje jejich principy a vzájemné souvislosti a odhaluje organickou jednotu tohoto celku. Také zjevů, které jsou přirozené známé, získává na základě analogie poznatky o jevech nadpřirozených. Filozofie tak plní nejen apologetickou či přípravnou funkci, ale též prohlubuje naše chápání samotných zjevených pravd.

Víra a rozum jsou plně slučitelné. Církev vždy chápala, že pravda nemůže odporovat pravdě. Filozofové a další vědci by se tedy neměli bát, že autorita učení bude dusit jejich intelektuální snahy, a naopak by měli důvěřovat, že je *regula fidei* („pravidlo víry“) bude chránit, aby neupadli do bludu. To však vyžaduje pokoru, kdy filozofie dovolí, aby byla sama posuzována, místo aby soudila víru nebo se ji snažila překonat. Lev vybírá historickou tradici, která tento harmonický vztah ztělesňuje nejlépe: „Je náležitou a zvláštní funkcí scholastických teologů spojovat nejpevnějším řetězem lidskou a božskou vědu.“

Sv. Tomáš Akvinský je katolický filozof par excellence. Papež Lev XIII. uvádí řadu papežů, koncílů a náboženských řádů, kteří již sv. Tomáše ctili, a potvrzuje tím jeho místo jako předního učitele teologie pro celou církev.

Důležité jsou především principy sv. Tomáše:

... Andělský učitel ve svém filozofickém bádání pronikal k důvodům a principům věcí, které – právě proto, že jsou nejobecnější a ve svém nitru, obrazně řečeno, ukrývají zárodky téměř nekonečného množství pravd – měly být v pravý čas dále rozvinuty pozdějšími mistry a přinést bohatou sklizeň. A protože tuto filozofickou metodu používal také při vyvracení bludů, získal pro sebe tento čestný titul; sám vítězně potíral bludy dřívějších dob a dodal nepřemožitelné zbraně k drtivé porážce těch, jež by se mohly objevit později. Jasně, jak se patří, odlišoval rozum od víry a zároveň je s potěšením spojoval, čímž zachovával práva obou a respektoval jejich důstojnost; stejně jako se rozum, nesený na Tomášových křídlech do své lidské výšky stěží může pozvednout výš, víra by sotva mohla očekávat silnější podporu od rozumu, než jakou již získala skrze Tomáše.

Proto je pro Lva tomistická obroda tak klíčová – jeho principy jsou totiž nekonečně plodné a lze je svěžím způsobem vztahovat na nové problémy v teologii, vědě i v životě společnosti. To se víc než dostatečně potvrdilo v sociálním učení Lva, čtených papežů po něm i mnoha velkých tomistů, kteří později vzešli v reakci na Lvovu výzvu.

Význam sv. Tomáše pro správné učení o občanské společnosti. Russell Hittinger poukazuje na to, že když Lev ve svém učení odkazuje na sv. Tomáše, obvykle to bývá v sociálně-politickém kontextu – velmi mu záleží na tom, aby v reakci na politické krize 19. století vytvořil s pomocí sv. Tomáše učení o občanské společnosti. Lev cituje, co Tomáš učil „o pravém významu svobody, která nyní přechází do svévolí, o božském původu veškeré autority, o zákonech a jejich síle, o otcovské a spravedlivé vládě panovníků, o poslušnosti vyšší moci, o vzájemné laskavosti jednoho vůči druhému“.

Nesnažil se však předložit jediný neměnný výklad toho, jak by bylo možné vztáhnout myšlení sv. Tomáše na politickou teorii, o nynějších politických poměrech nemluvě. Papežové a politici myslitelé v celém dalším století vytvářeli rozmanité aplikace tomismu na politic-

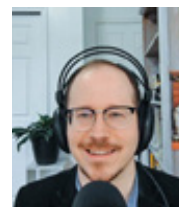
kou sféru a stejně jako Lev se (Hittingerovými slovy) „tvořivě zapojovali“ do moderních systémů.

Při čtení *Aeterni Patris* mě překvapivě zarazilo, jak málo tam toho pro mě bylo nové. Katolíci dnes soudržnost víry a rozumu pokládají za samozřejmost – každý, komu se dostalo slušného katolického středoškolského vzdělání nebo viděl několik videí biskupa Barrona, ví, že církev vnímá filozofii jako služebnici teologie. V době před nástupem Lva se však tato hodnota filozofie Církvi poněkud zamlžila. Právě díky jeho iniciativě jsme v následujících 150 letech získali užitek ze tří či čtyř vln tomistického obrození.

Také bychom neměli zapomínat, že Lev vyzýval k návratu ke scholastické tradici obecně (byť ne bez rozmyslu), se sv. Tomášem jako jejím největším, ale ne jediným představitelem. Sv. Tomáš sice zůstává obecně přijímaným učitelem Církve, ale papeže Lva XIII. by nepochybně potěšilo pokračující oživení zájmu o sv. Bonaventuru a františkánské scholastiky.

Nakonec nás Lev žádá, abychom ve svém studiu vždy zůstávali pokorní a napodobovali sv. Tomáše, „který se nikdy nepouštěl do četby ani psaní, aniž by nejprve snažně prosil o Boží požehnání, a skromně vyznával, že všechno, co ví, nezískal ani tak svým vlastním studiem a prací, ale spíš jako Boží dar“.

Thomas V. Mirus
Catholic Culture
přeložila Alena Švecová

Thomas V. Mirus
President Trinity Communications a ředitel
podcastů Catholic Culture

PŘIBÝVÁ LIDÍ, KTEŘÍ SE NA VÁNOCE NETĚŠÍ: O STRACHU Z TICHA, KTERÉ ODHALUJE PRAVDU

Rok co rok se v médiích i v církvi opakuje obraz Vánoc jako svátků radosti.

Přesto kněží i osoby z pastorační praxe stále častěji potvrzují opačnou zkušenost: přibývá lidí, kteří se na Vánoce vůbec netěší. Nejde o ojedinělé případy, ale o poměrně hojně sdílený pastorační postřeh. Adventní doba se pro mnohé nestává obdobím radosti, ale spíše časem melancholie a úzkosti.

Důvodů pro takové pocity je mnoho, přesto se ve velké většině osobních příběhů a zkušeností znovu a znovu objevuje jeden konkrétní motiv: strach z ticha. Advent je zvláštní období, kdy se svět kolem nás zpomaluje. Krátké dny a dlouhé večery, konec kalendářního roku i očekávání něčeho nového vytvářejí prostor, ve kterém se člověk nevyhnutelně setkává sám se sebou. A tam, kde se objeví ticho, nastává prostor, aby ožilo všechno to, co jsme se snažili sami před sebou skrýt.

Moderní společnost je vystavěna na hluku a neustálé změně. Nepřetržitý proud informací, podcastů, seriálů, hudby a notifikací vytváří jakýsi zvukový štít, který nás chrání před setkáním s vlastním nitrem. Jakmile se tento vnější hluk ztiší, jsme neklidní. Ticho nám odhaluje úzkost, kterou jsme se snažili přehlížet; připomíná nenaplněné touhy a otevírá rány, které jsme uvnitř sebe ignorovali. Adventní ticho je příležitostí pro vnitřní konfrontaci a tam, kde nemá člověk duchovní nebo psychickou podporu, může být tato konfrontace velmi tvrdá.

Mnozí lidé popisují, že se celý rok těší na to, až nastane ten čas, kdy se budou moci zastavit. Nicméně jakmile k tomuto zastavení dojde, přepadne je smutek, který si nedokážou vysvětlit. Paradoxně se tento smutek objeví právě v době, kdy se „máme“ radovat. Společenské očekávání vytváří téměř povinnost se na Vánoce těšit. Jenže realita života je složitější.

Foto: © Ivana Buzkova / Člověk a Víra

Kněží a pastorační pracovníci hovoří o tomto fenoménu velmi otevřeně: přichází stále více lidí, kteří přiznávají, že mají v tomto období černé myšlenky. Nejde jen o praktické starosti či stres z úklidu nebo vánočních dárků. Jde o cosi hlubšího – jako bychom se báli, že adventní ticho vyjeví pravdu o našem životě. Křesťanská víra stojí na paradoxu toho, že Bůh přichází právě v tichu a samotě. Narodí se rodině na útěku, do chléva, ve společnosti dobytka. To je daleko od představy pompézních oslav narození krále a Spasitele. A takto přichází Bůh stále: nevnučuje se, nekřičí. Vstupuje do našeho nitra jako tehdy do Betléma – tichý, nenápadný. A je jen na nás, zda budeme bdět a Jeho hlas uslyšíme.

A možná právě proto se lidé Vánoc bojí. Protože v hloubi duše cítí, že adventní ticho v nich chce něco změnit. Zve nás k obrácení a staví nás před otázkou, zda jsme ochotni otevřít dveře tomu, který přichází ne proto, aby se nám vysmál za naše slabosti, ale aby nás uzdravil.

Kdybychom měli my vybrat ideální prostředí pro narození Mesiáše, vybrali bychom pravděpodobně nějaké krásné a velkolepé místo. Bůh však volí temnou noc, nuzné podmínky a ticho betlémského chléva. Ne proto, že by tyto věci byly dobré samy o sobě, ale proto, že právě tam se člověk přestává přetvařovat.

Možná zrovna toto naše doba potřebuje slyšet. Vánoce jsou Boží odpovědí na naši temnotu.

Magdaléna Misterková

*Mgr. Magdaléna Misterková
publicistka*

O SVĚTLE, KTERÉ SE NEDÁ VYPNOUT

Někdy můžeme mít pocit, že se svět rozhodl soutěžit v tom, kdo dokáže víc zaměnit jednoduché pravdy za složité konstrukce. Stačí pár kliknutí a před námi se rozprostře galerie událostí, které by ještě před pár lety působily jako scénář k satirickému seriálu. Dnes se už málokdy ptáme: „Jak je to možné?“ Spíš jen tiše konstatujeme: „Aha, další díl.“

O slavnosti Neposkvrněného početí vydal americký prezident (!) poselství, v němž zcela bez rozpaků připomíná Marii jako „patronku této země“ (doslova uvádí: „Téměř 250 let hraje Marie v našich velkých amerických dějinách významnou roli. V roce 1792, necelých deset let po skončení války za nezávislost, biskup John Carroll – první katolický biskup ve Spojených státech a bratranec signatáře Deklarace nezávislosti Charlese Carrolle – zasvětil náš mladý národ matce Kristově.“). Zatímco se část západních elit obává i kříže na stěně, z Bílého domu zní připomínka, že lidská důstojnost má Boží kořeny. Ironie dějin nám někdy ukazuje, jak nevyzpytatelně se světlo dokáže objevit tam, kde jsme ho přestali čekat.

Na jiném místě Evropy se zatím vede debata, zda může být kultura ještě kulturní, když se v Paříži promítne film o Nejsvětějším Srdci Ježíšově. Film se stal kasovním trhákem a těší se velkému publiku od Afriky po Spojené státy, a dokonce i po celé Evropě. Největší kontroverzi však vyvolal ve své zemi výroby: ve Francii. Novodobí komunisté vyzývají starosty měst, kde se v kinech film uvedl, k rezignaci, a pod tlakem levicového násilí odstupují i ředitelé kin. Ale jak píše polský komentátor Bogdan Dobosz: „Myšlenky na sekularizaci kultury jsou odsouzeny k neúspěchu. Bez křesťanství

Foto: © Dominik Novak / Člověk a Věra

není možné francouzskou kulturu pochopit a téměř každá historická památka v zemi o tom svědčí. Je pravda, že už Lenin prohlásil, že kino je nejdůležitějším z umění, a mnoho jeho francouzských „soudruhů“ se této zásady také drží.“

Mnozí jsme to sledovali, tak jen pro připomenutí: během své poslední návštěvy Turecka papež Lev XIV. odmítl nabídku modlit se v Modré mešitě v Istanbulu. Jednalo se o významné a zcela vědomé rozhodnutí. Na pozvání k modlitbě slovy „Toto je dům Alláha“ papež v souladu s prvním příkázáním odpověděl: „Ne, jen se rozhlédnu.“

Přichází nová vatikánská nóta o monogamii, která v době permanentních vztahových experimentů působí skoro provokativně – jako by někdo znovu otevřel okno a pustil do místnosti obyčejný čerstvý vzduch. Je zvláštní, že to, co je nejpřirozenější, dnes zní jako odvážné prohlášení. Nóta *Una Caro* nabízí rozsáhlý exkurz na téma monogamie. K vydání dokumentu vedly tři důvody: v první řadě současný kontext technolo-

gického rozvoje, dalším impulsem byly diskuse s africkými biskupy na téma polygamie a konečně dokument reaguje na rostoucí fenomén „polyamorie“, tedy veřejné formy nemonogamního soužití v západním světě.

Dobrá zpráva z diecéze Bielsko–Żywiec: 8. prosince 2025 zde byla slavnostně otevřena první veřejně přístupná kaple Neustálé adorace Nejsvětější svátosti. Jak poznamenal tamní biskup ve svém kázání, adorace tam bude pokračovat bez přerušení „možná až do konce světa“. A stalo se to bez debat, bez válek, bez komentářů na sociálních sítích. Jen tichá, neokázalá jistota, že když se Kristu dá prostor, On už si najde cestu k lidským srdcím. Adorace, která nedělá hluk, a přesto mění svět. Pod jejím světlem se hroutí ideologické konstrukce, bez ohledu na to, jakou barvu má jejich vlajka.

A tak se v dnešní záplavě zvláštností rodí cosi nadějného: světlo, které se nedá vypnout. Požehnané Vánoce, milí čtenáři!

–zd–

MONITOR – publicistický čtrnáctideník. ISSN 1214-8458. MK ČR E 15474.

Šéfredaktorka: Zdeňka Rybová. Redakční rada: Mgr. Roman Cardal, Ph.D.; P. Mgr. PhDr. Štěpán Filip, Ph.D., OP; Mgr. Andrej Kutarňa; Ing. Vojtěch Macek; Jan Šindelka; Mgr. Radim Ucháč. Teologický poradce: P. Mgr. Evermod Jan Sládek OPraem.

Vydávání RC Monitoru je možné jedině díky zasláním darům. Náklady na přípravu, tisk a distribuci jednoho čísla vycházejí asi na 40 Kč, což za rok činí 960 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Vydavatel: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha, e-mail: redakce@rcmonitor.cz, číslo účtu: 2400089111/2010

Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského čj.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010.